

Radio Veronica: The forgotten people surfaced

by Hans Knot

Recently a certain Dave Rehl gave information about his grandfather Gunter Herrmann and sons, all involved in the running of Veronica in the early days, and the difficult start of the station from the Borkum Riff:

"The Verwey family consisted of three brothers: Bull (Hendrik), Dirk and Jaap. The first managing director however was Henricus Oswald, and he was a tricky man. He was the person in the organization who, every time a part of the transmitter

was ready, leaked this information to the PTT (GPO). According to rumours he did it to remove some people from the organization. Next my grand-dad went to buy all the material he needed at Loe Lap in Amsterdam, with the collaboration of Mister

Slootmans, who was financially responsible for the station, and reliable in his eyes. My uncle, giving me all the information, remembers also Max Groen, as being the first announcer on Radio Veronica."

It concerns two men, called 'Günter Herrmann', or father and a son, and besides that there's a second son called 'Dicky'. Günter junior and Dicky (Jan) are still

alive and are both uncles of Dave.

In 1959 they were involved in the setting up the first ship of Radio Veronica, then the VRON, 'Borkum Riff', bought on 7 November 1959 in Emden for the sum of DM 68,910,55. Thus the former light ship belonged to a 'Vereniging van Radio Handelaren'. The VRON and the Anstalt Veronica became registered trade marks in Liechtenstein.

Strangely enough the Borkum Riff was later sold by Slootmans to a certain Louis Debocq from Den Haag on 1 June 1960, for the sum of fl 25.000 via notary Van Gelder from Amsterdam.

In Emden, Günter junior and senior had the real control over 8 full time workers converting the light ship into a radio ship. In measuring the ship's hull, it appeared that it was 150% thicker than the metal of an average coaster of these days.

The first part of the transmitter was assembled there but couldn't be tested. The oscillators, the doublers (?), the high frequency amplifiers and the modulation amplifiers however could be tested, but the antenna's couldn't be erected nor tested, because it was strictly forbidden in Germany.

Dicky: "Building the antenna was a problem, because on the high seas you get a different behaviour of an antenna. Theoretically all this can be calculated, but the practice is different. The electrical equipment on board had to be improved and extended. According to the author of "The Veronica Saga" not only the seizure of the equipment by the authorities led to a delay, but there must also have been a fire on board in the electric installation, with fl 3.500damage."

By the way, crew members and

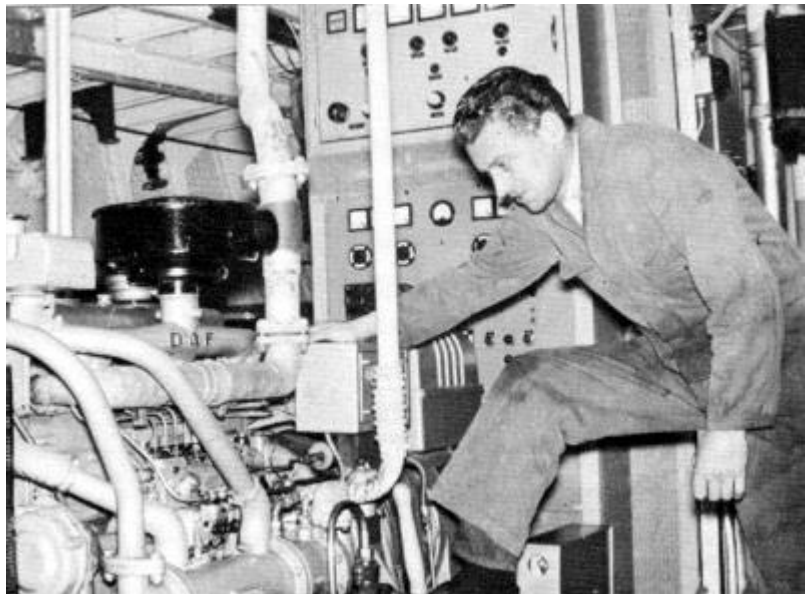
engineers in those Emden days were paid in advance by the KIM Rijwielfabrieken (KIM cycle factory) where they were temporarily on the payroll.

The then "future extension of the transmitting installation" brings us back to the Herrmann family.

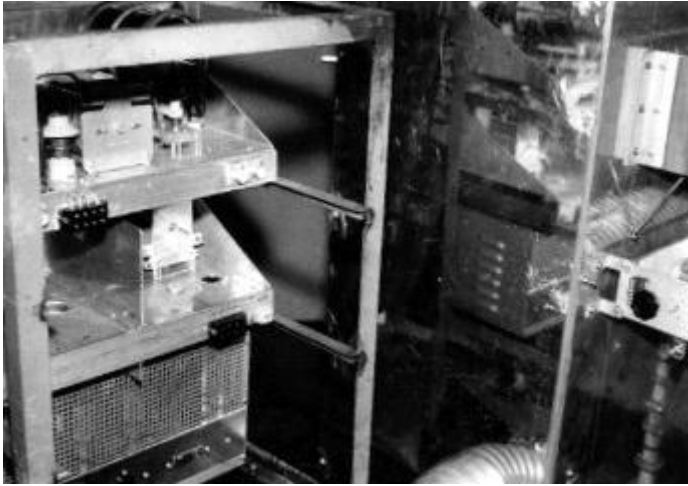
Dave: "At the start the Radio Veronica transmitter had a 1 KW power, coupled with a so-called B amplifier. A third family member came to reinforce the crew: it was the son of Günter senior, Jan Herrmann, very often called Dick(y).

Immediately after his military service he went to work for Radio Veronica. As from then they were three (Günter senior, Günter junior, Jan Herrmann) starting to improve the transmitter. It was boosted from 1 KW to 2,5 KW and the modulation amplifier became a class A.

Antennas were adapted and were tuned more capacitively than inductively. Because of this the actual output was improved and the sound quality could compete with that of the then FM stations (which is called into question by other Radio Veronica engineers consulted)."

Herrmann's memories of the studio equipment: "The recorders were a mixture of Grundig and Wolenzak tape equipment. All was standardized to Telefunken 7,75"/sec, in the Netherlands known as 19cm/sec. Obviously one was forced to design special filters to suppress frequency interference. Turntables had to be shielded against magnetic and high frequency fields. All this influenced the magnetic tapes which were pre-recorded in Hilversum."

This last remark regarding the turntables must probably have occurred with another technical project in which Günter Herrmann was involved. There was never a turntable on board of the Borkum Riff. In case of emergencies, when broadcasts had to be made from the ship, recorded tapes of records were broadcast (see picture of studio without any turntables). The

above mentioned shield wasn't necessary for the turntables, but for the Telefunken M 24 recorder.

"They were thrilling days. We were very often chased by the PTT, the customs and the Marechaussee (military police). They were many times searched during their journeys but were never caught with equipment, because they got quite a lot of help from fellow passengers in busses, trains and trams. The Dutch public was very sympathetic towards them and always helped them.

Besides building a transmitter, Jan Herrmann was also a deejay in case of emergency. During storms or bad weather it very often happened that no tapes were received from land, and then old tapes had to be adapted or a new program had to be made on board. Tineke was already employed in Hilversum, and she was responsible for listing all records with a suitable story.

Staff of the early days were Arie den Dulk, Ruud Doets and Arie de Ruiter. Of course, many more people were responsible, but after all these years their

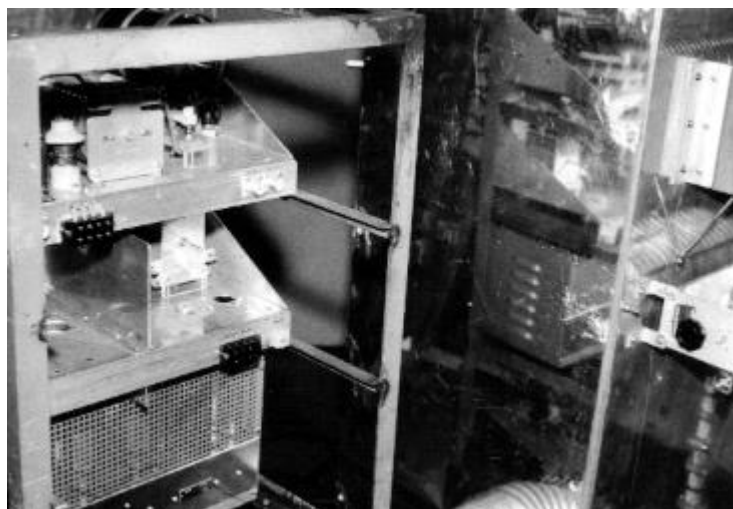
names have disappeared from the family's memory."

Dave recalls the past of his grand father's wartime experiences in Indonesia, building transmitters for the PTT and for the resistance against the Japanese. After the war he became a radio amateur.

A reporter of the newspaper 'Het Parool' remembers a 1961 sunny's day trip to the Borkum Riff: "Two high masts set on a few hundreds of deadweight capacity. Thickly painted and well rigged. That's Veronica, five miles off the coast of Scheveningen. Six crew members on board, who have nothing else to do, seven times 24 hours, but keeping the power supply - the generators, going and maintaining the transmitting equipment of the pirate station. Furthermore they have

to look after running the tape recorders and to swab the decks. After seven days, they are relieved by six other guys and they're going home on shore. That's

the way it goes since 14 months ago, week after week. On the mast, no black flag with skull and crossbones. On board no savage pirates but a Captain, an engineer, a cook, two technical engineers and a "tape operator", all of whom obviously don't seek to keep the aura of piracy.

Cook Maarten Klein about boredom: "With such weather boredom on board is worst. To swim and to get tanned have little by little lost their attraction. The best you can do is to write a letter, that now and then is taken by a passing boat." And the reporter goes on: "If the nice weather continues for a long time,

the Veronica guys will surely suffer from tiffs and wrangles about the smallest things. The best outcome then is bad weather, because then you have to save something.

(...) A guy who doesn't suffer from the good weather is chief engineer Günter Herrmann from Amsterdam. He's the son of a German father and an Indonesian mother. He likes to talk a lot, about his job with Veronica: "The transmitter on board, as it is now, is practically

completely all the work of my two sons and me. Dick, 20 years old, is radar fitter. My son Günter (18) is precision metal worker. The three of us have equipped a workshop on board Veronica, and subsequently have built up the transmitter piece by piece after the ready-made transmitters had been confiscated several times on land. Don't underestimate it, because during our work and performing experiments, we have also to stay on the air.

Shortly my family emigrates to America. For us the Netherlands are too narrow minded and too cold. The Radio Veronica management however wants to keep us for another three months, until the transmitter is completely ready. In the meantime, the management pays for the house we've already rented in America." Comments of other crew members about the chief engineer: "Sometimes he was

a difficult guy for us. Very often he succeeded in 'wangling' things superbly. This 'wangling' concerned for instance the radio communication with shore when Radio Holland had to break off the links with Radio Veronica by order of the authorities. Now and then communication with shore appeared to be possible, and upon asking how this was possible one of the crew members replied "that solution is none of your business.'

Regarding the Borkum Riff's flag (already withdrawn by Panama, but there was a second one, with registration and certificates, safely stowed away in a locked drawer in the captain's cabin) it was also 'no comment, it remains a mystery'. Engineer Kootje Van Ieperen, whilst showing his cabin to the reporter: "Sailing

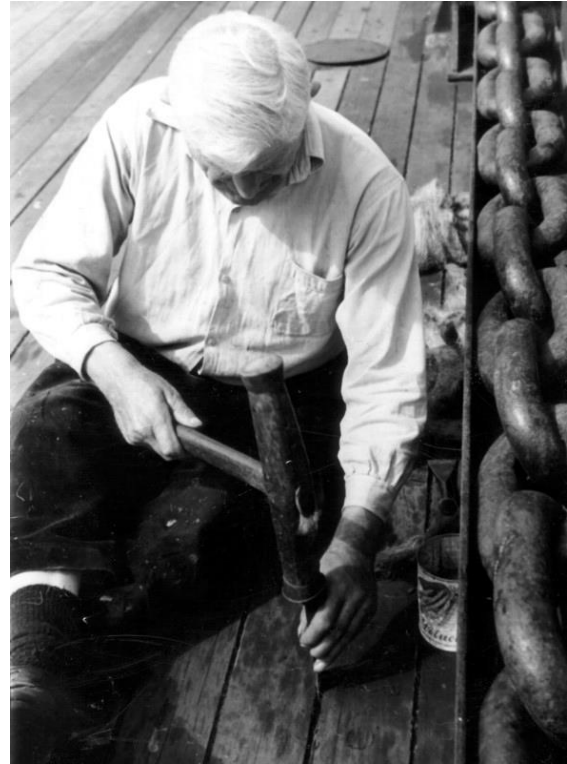
to and from the ship is mostly the worst. When however you have to jump onto Veronica and there's a force 7 blowing, you bite on your lips, you know. It can't be a joke, and I don't fancy being mangled between two steel plates."

In those days the MV Wiebe, a small tender, was confiscated by the shipping inspector, thus tendering was very difficult,

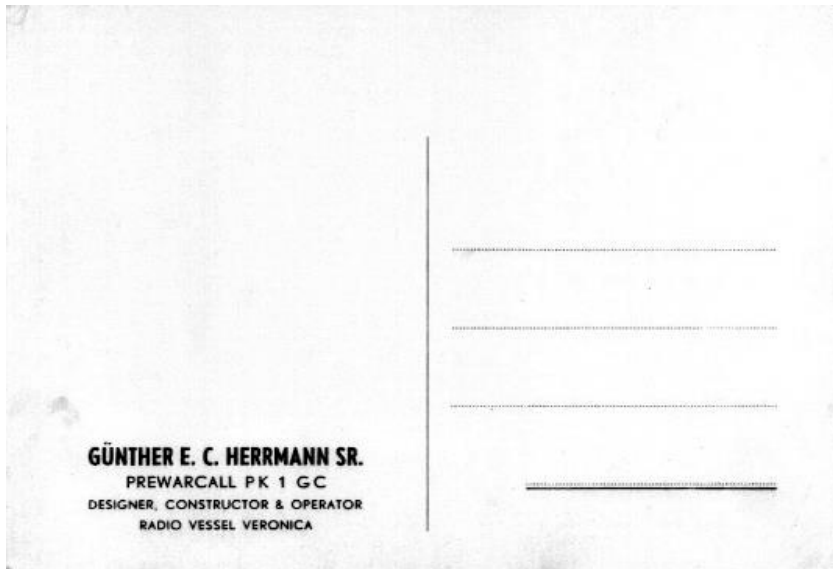
although by using small boats, Günter succeeded in 'wangling' things, mostly from Ijmuiden.

As the weather changed quickly, the reporter added:

"Such a trip on a small boat on the North Sea isn't always fun. I experienced it on the way back when we got in trouble, by sudden increasing wind and we only sailed safely into Ijmuiden harbour just in time. There were ten people: the skipper and his wife, a friendly couple and their son, a friend with his two little boys, Mr Herrmann, who had to go back to the ship

and me. Our tender was a small barge, measuring five by one and a half metres, without any accommodation or life saving equipment on board. On the way back, off Katwijk, at around 6.30 pm, the weather suddenly changed. Within half an hour the North Sea was boiling, and the barge became a powerless piece of

wreckage, on which one could hardly stand up. The little ship rocked and rolled, whilst the waves high above the low superstructure hit against the windows of the mostly open cabin. At the side, the water hit the low freeboard and sometimes flew over it. It continued for three hours and I thought we wouldn't

make it. It was the only thought that dominated myself and the four other men. The two ladies didn't think anymore, but had surrendered to their fear and were half in a dead faint. The two little boys held on frantically and looked out with glazed eyes."

The Captain however seemed to know this kind of situation, and with the help of

the passing Ijmuiden pilot he managed to sail into harbour, five hours after the departure from the Borkum Riff, whereupon the reporter cried: "Never again!"

Shortly before the MV Wiebe, the first Veronica tender, was confiscated, an Elsevier magazine reporter went on board, leaving Scheveningen, as usual for the MV Wiebe, around 10.30 am. In May 1961 one could read in Elsevier:

"Seven miles off the coast lies

Veronica for more than a year. No ship has ever been so long in the picture as the 40 year old light ship of Veronica. The interest however doesn't mainly concern the ship, but what's going on aboard her. For more than a year the Netherlands have commercial radio. It's being broadcast from the Veronica and appreciated by many listeners. A couple of Monnikendam are so enthusiastic, that they named their daughter 'Veronica.'

The tender steered by Den Dulk, assisted by four crew, sailed every day from Scheveningen to the radio ship. Every time, the authorities forced the shipping inspection to call the ship back for re-examination, which resulted in

quite a lot of changes. Den Dulk: "All the regulations have been dealt with meticulously, but now she meets all requirements, and they have no choice but to let her go to Veronica every day."

In the summer of 1960, it was not allowed to have any link with Veronica at all. Fishermen, coming too close to the Borkum Riff were subjected to inspection, with the threat of their fishing license being withdrawn.

1562 Kcs. - Output 8 Kw.

RADIO ZENDER VERONICA		BAND No.: MBI-29-H			
UMA	Dag: maandag Datum: 29-5-61 Tijd: 18.50-19.00	Titel van programma: Totale lengte band:	Americana 30:00	BUMA	
	Titel van de plaat en uitvoerenden	Componist/Arrangeur Tekstdichter	Tijds- duur	Merk en nr.	Disc. nr.
	JOSEPHINE es Brown	King/Bivens/Kahn	tune 2x	CAPITOL T 812	
	SWEET GEORGIA BROWN ORGAN GRINDER ROYAL GARDEN BLUES STUFF AND NONSENSE SOUTH RANDOLPH AND DEARBOM BLUES KEEP CALLING	Berney/Pinhard/Covey Williams Williams Hodes Moten/Hayes/Charles Hodes Idem		MERCURY 20185	

Arie Den Dulk: "In those days it sometimes happened that we were supplied with food and tapes from the air. Now everything is controlled by the customs and the tapes are exported legally. Thus we don't have to be dropped from

a plane and we can quietly sail in one hour to the radio ship."

Back to the Elsevier reporter:

"A wreck? A nice elegant ship with two masts. And pirates on board? Jolly good fellows from Scheveningen, enjoying their station and their work. In the middle

of the ship there's the transmitter, operated by father and son Herrmann (20) - every week they relieve each other - and tape controller R.Doets (18). The recording studios are in Hilversum; everything is recorded on tape. Some 1,000 tapes were stocked against the walls. The four seamen are on duty one week on Veronica and one week on the supply ship, sailors who have sailed all seas."

Why have they chosen such a life? "Firstly there's some kind of sport involved, and now we are more with our wives than in the past. These days we are not isolated so much, and suddenly the fishing boats are again allowed to pass by (showing a fresh catch of fish).

I don't earn more than on shore, but I do the job with enthusiasm, although sometimes being very seasick. Recently with that storm of force 11 I was really critically ill. But nevertheless we had to broadcast. Worst was when the

transmitter was silenced by a short circuit. A wave tipped over the bow light."

Herrmann added: "Then it was proved that Veronica is certainly not a wreck."

Paid by Elsevier magazine, Ferry Hoogendijk went to see

Dirk Verwey of the Veronica management: "Our station is purely commercial; no politics or religion, whatever they want to pay for it. The Red Cross, charities, RSPCA and the like get the opportunity to broadcast their publicity free of

charge. We think we are well on our way. Sometimes we get 3,000 letters a week concerning one of our programs. That's 1,000 times more than what Radio Luxemburg usually gets. According to a recent NIPO survey, millions of people listen to us. We'd rather like to be recognized, then the treasury will also cash in via the tax revenues."

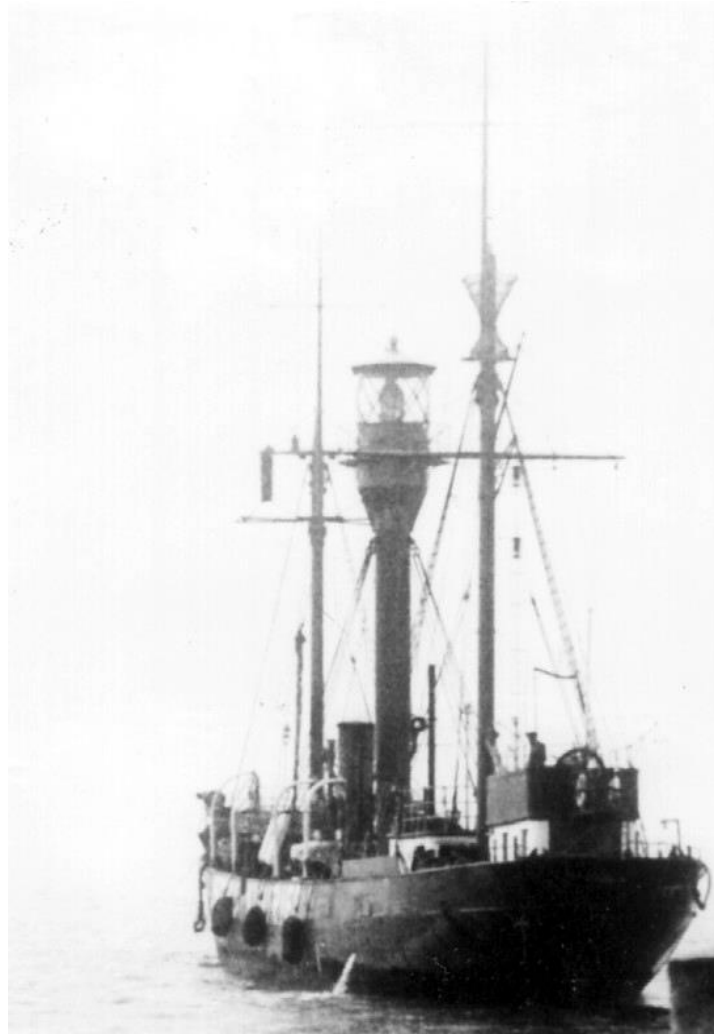
Hoogendijk tested the GPO by asking them for Radio Veronica's phone number, but in vain. Dirk Verwey: "Yet we are good GPO customers. Maybe one day we'll become good friends. At New Year I got a GPO calendar as a present. But I think it was for the Verwey textile factory and not for the Radio Veronica managing director."

Thanks to Dave Rehl for completing the Radio Veronica story.

Written by Hans Knot, and translated from Dutch by B.Dom.

HANS KNOT © 2007.

Photos: Jelle Boonstra, Bert van Rheenen, Familie Herrmann, Dietrich Janssen, archief Hans Knot

H. VERWEIJ

Herenweg 34
3625 AG BREUKELEVEEN (Holland)

Telefoon: 02158 - 21748
Telefax: 02158 - 21748
Postgiro: 307791
Amro Bank nr.: 44.98.33.801

Mr. HANS KNOT

GRONINGEN

Breukeleveen, 12/8 1993

BESTE HANS,

NOG BEDANKT VOOR DAT KRANTENKNIPSEL m. BRIT WADNER. HARDSTIKKE LEUK MIJN KIN DEREN NGEMDEN DAT TOEN: VADER ZIT IN DE VLAKTE DER KRUIKEN !

IK HEB BEZOEK GEHAD VAN EEN ZEKERE HARRY PERDOK, DIE VEEL GEVAREN HEEFT, VOORAL VOOR WIJSMULLER, YMUIDEN/ HIJ WEET ERG VEEL WANT WIJSM. DEED OOK DE BEVOORRADING VAN CAROLINE. HIJ HEEFT STERKE VERHALEN, VOORAL VAN HET AANTAL "WIJVEN", DIE HIJ "GEPAKT" HEEFT, MAAR DAT KEN JE WEL. HIJ HEEFT OOK ALLE DJ'S GEKEND EN IK DACHT, DAT JIJ MISSCHIEEN OOK WEL WAT AAN HEM KAN HEBBEN. IK HEB VERTELD VAN JOUW BEZOEK MET JELLE EN HIJ IS OOK WEL BEREID MET JE TE PRATEN, WANT JE KUNT MERKEN, DAT HIJ GRAAG DAAROVER PRAAT (EN SOMS WEL EENS WAT DOORSLAAT). HIJ HEEFT OOK DE MI AMIGO VOOR WIJSMULLER GEMAAKT OF BINNEN GEBRACHT WEGENS EEN GELDVORDERING. ENFIN JE ZIET MAAR. HIER IS ZIJN KAARTJE, DAT ZO BELAZERD GE-DRUKT IS, DAT IK ER NIETS VAN KAN ONTCIJFEREN. JE KUNT HEM EVENTUEEL BELLEN. JE ZIET MAAR. ZATERDAG GA IK LEKKER EEN WEEK ZEILEN MET MIJN ZOON EN SCHOONDOCHTER EN BEN ONGEVEER 22/8 TERUG. AJU, LAAT JE MAAR NATHOZEN.

P.S. IK VOND TOEVALLIG NOG EEN LEUK PAPIERTJEX.
Op 5 JAN. 1965 kregen wij bericht van HAITI, dat onze vlag werd ingetrokken. HIER IS DE FOTO KOPIE. HET ORIGINEEL HEB IK OOK.

Radio Veronica

a/b VERONICA, woensdag

Iedere morgen vaart omstreeks half elf een klein vissersbootje uit de haven van Scheveningen. Mooi weer of slecht weer, Arie den Dulk staat aan het roer en manoeuvreert de „Wiebe” tussen beide pierhoofden door de zee op. Een vissersbootje zonder netten aan boord. De lading van de „Wiebe” bestaat uit muziekbandjes. Het bootje is het pendelschuitje „Wiebe” tussen Scheveningen en het zendschip Veronica.

Zeven mijl uit de kust ligt de Veronica, al ruim een jaar. Géén boot heeft de laatste tijd zo langdurig in de belangstelling gestaan als het veertig jaar oude lichtschip Veronica. De belangstelling gaat echter niet zo zeer uit naar het schip als wel wat er op gebeurt. Nederland heeft namelijk reeds een jaar commerciële radio. Muziek afgewisseld door reclame; dat wordt van af de Veronica uitgezonden. En het wordt in ons land door vele luisteraars gewaardeerd. Een ouderpaar in Monikendam is zelfs zo enthousiast Veronicaluisteraar, dat het hun dochtertje de naam Veronica gaf.

De P.T.T. is natuurlijk helemaal niet te spreken over de commerciële zender. Anderen zeggen „De Veronica is een piratschip, een wrak met ongedierte aan boord.”

Het kleine pendelbootje telt een kapitein, Arie den Dulk, en vier matrozen. Het scheepje is ontelbare keren gekeurd en moest steeds veranderd worden. Alle bepalingen zijn er minutieus op toegepast. Maar nu voldoet het aan de eisen en moet men het iedere dag — met lede ogen — naar de Veronica laten gaan.

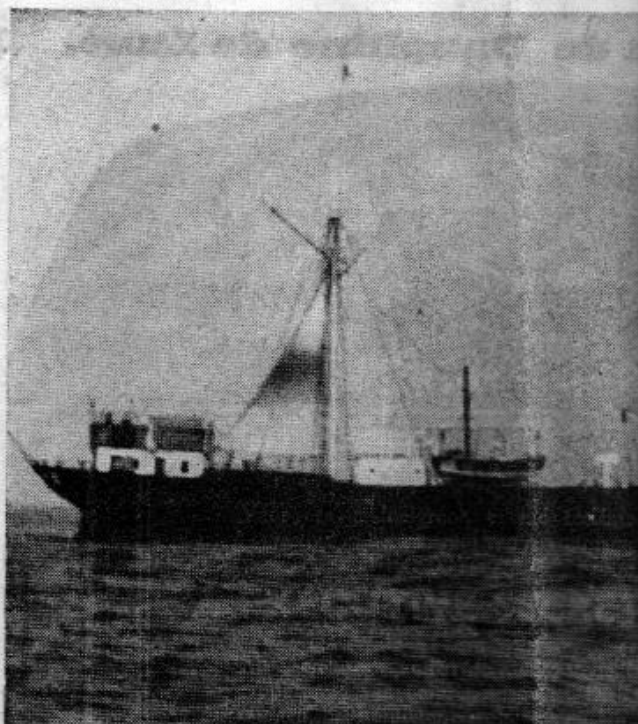
De eerste maanden was iedere verbinding met het schip verboden. Zelfs een visser, die er te dicht in de buurt kwam, liep gevaar, dat zijn visvergunning werd ingetrokken. De overheid wilde de Veronica isoleren en de zender zo tot overgave dwingen. Toen werd echter de bemanning van de Veronica vanuit de lucht geproviandeerd en van muziekbandjes voorzien.

Nu wordt alles door de douane gecontroleerd en worden de muziekbandjes volkomen legaal uitgevoerd. Zo behoeft ook wij niet gedropt te worden uit een vliegtuig, maar konden rustig in een uur naar het zendschip varen.

Op de Veronica

Trots lag de Veronica op de vrije zee te deinen. Een wrak? Een mooi, elegant schip met twee masten. En aan boord piraten? Vrolijke jongens, Scheveningers in hart en nieren, die plezier in hun werk en „hun” zender hebben.

Midden in het schip staat die zender, bediend door twee technici. Vader of zoon Herrmann (20) — om de week lossen ze elkaar af — en bandjesdraaier R. Doefs (18). De opnamestudio's zijn in Hilversum; alles wordt op bandjes opgenomen. Een kleine duizend bandjes stonden er langs de wanden. De vier ma-

trozen doen om de week dienst op de Veronica of op het pendelbootje. Echte zeelui, die al vele zeeën bevaren hebben. „Waarom wij dit liever doen?” In de eerste plaats zit er een beetje sport in dit hele geval en verder zijn we nu meer bij onze vrouwen dan vroeger.”

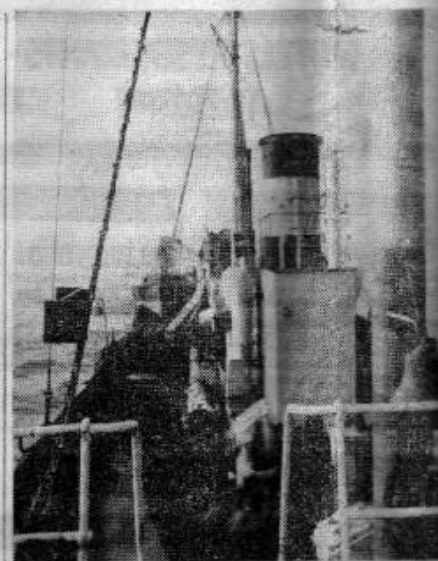
„En tegenwoordig zitten we niet meer geïsoleerd. De vissers mogen weer langs komen. Kijk maar”, zei de kok en liet een mand met vis zien, die vissers juist hadden afgegeven.

De kruiser „de Ruiter” is ook pas langs gekomen en de matrozen stonden aangetreden op het dek en brachten een eresaluut aan de Veronica.

Radiotechnicus Herrmann, op onze vraag waarom hij dit werk deed: „Ik verdien hier bijna niets méér dan ik op de wal zou verdienen. Ik doe dit werk echter met enthousiasme. Al ben ik wel eens erg zeeziek. Laatst met die storm — windkracht elf — was ik doodziek. Maar toch moesten we zenden. Het ergste vond ik echter toen de zender door kortsluiting uitviel. Er was een golf over het boeglicht geslagen...”

Arie den Dulk: „Toen is trouwens wel gebleken dat de Veronica geen wrak is.”

Matroos De Ruiter: „Wel vinden we het erg dat we via Radio-Scheveningen of een andere telefoonverbinding onze vrouwen na zo'n storm niet gerust kunnen stellen. De P.T.T. verzorgt namelijk een telefoon-

broers Verwey: Dirk, Jaap en Bul. Ze leiden reeds dertig jaar een succesvolle textielfabriek.

„Zo'n zender moet door avonturiers worden opgezet. Als gewone zakenman begint niet zo gauw aan zo iets. Toch waren wij ook van het begin af al nauw bij betrokken. We hebben echter intern vervelende dingen

turiërs wor-
den begin je
aren wij er
betrokken.
nde dingen
wonen. De
naam, die
oep Neder-
ronica, dat
makkelijker
ans de di-
rig jaar —
organisato-

grappig om
beschouwen
rt ontspan-
ningspanning,
ot laat aan
overwinnen.
dan in het
ijk wel van
misbruiken.
gin nog al
chten heb-
ronica op-

het licht-
n gekocht,
eilijkheden
s. En het
ngen."

stoord. De
ets zeggen.
t. Nimmer
n tegen de
enten heb-
aangetoond
dien is zij

ederlander
de Veron-

som twaalf naar personeel — vertelsters, omroepers(sters) en technici.

Veertig procent van het Nederlandse volk luistert regelmatig naar Radio Veronica. Dit staat in een NIPO-onderzoek van 8 november 1960. Als straks de sterkere zender in gebruik wordt genomen, zal men ook in het oosten van het land Radio Veronica kunnen ontvangen. In november van het vorig jaar kon 49 procent van bevolking de zender al ontvangen. (De uitzendingen vinden plaats op golflengte 192 meter.)

Wel gratis reclame

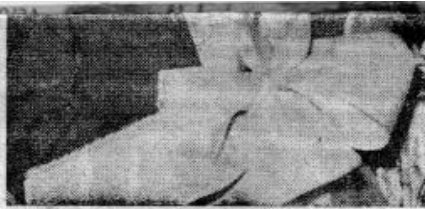
„Onze zender is zuiver commercieel”, zei Dirk Verwey. „Politiek en godsdienst komen bij ons niet voor de microfoon, wat ze daarvoor ook willen betalen. Rode Kruis, hulpacties, Dierenbescherming e.d. mogen over onze zender gratis reclame maken.

We geloven, dat we op de goede weg zijn. We krijgen soms drieduizend brieven per week op één van onze programma's. Dat is duizend meer dan radio Luxemburg normaliter krijgt. Miljoenen mensen luisteren naar ons blijkens het NIPO-onderzoek. Al worden we piraten genoemd, we voelen ons geen misdadigers. We willen het liefst zo snel mogelijk erkend worden, dan wordt de schatkist via de belastinggelden er ook nog beter van."

Toen wij deze reportage wilden gaan maken en bij P.T.T. Den Haag het telefoonnummer aanvroegen wilde men het ons niet zeggen. De rijkstelefoondienst na enig overleg wel.

„Toch zijn we goede klanten van de P.T.T.", zegt Dirk Verwey. „Misschien worden we ook nog eens goede vrienden. Ik heb met Nieuwjaar een kalender van de P.T.T. cadeau gekregen. Maar die was, denk ik, voor de textielabrikant Verwey en niet voor de directeur van Radio Veronica..."

F. A. HOOGENDIJK

„Ladies and gentlemen, pray silence for mr."

vraagt of hij Toastmaster General wilde zijn bij bepaalde typisch Britse evenementen. Het bleek dat de Engelse auto-fabrikanten deze figuur ongaarne bij hun officiële festijnen missen. Het merkwaardige is, dat deze medische student nooit in Engeland is geweest. Wel heeft hij veel gereisd. Hij heeft, bij voorbeeld, gelift naar Israël. Bij Iskenderun, in de hoek van de Middellandse Zee bij de Syrische grens, lifte hij zelfs met een Turkse boot, een 250-tonner.

★

Jarenlang dacht men dat Van der Sluis een door de Engelsen meegebrachte Engelsman was. In zijn unieke kwaliteit heeft hij allerlei soorten mensen meegemaakt. „Er zijn er", zegt hij, „die hun naam niet durven noemen en zwakke pogingen doen om bescheiden door te lopen. eens vroeg ik een Amerikaan zijn naam. Ik annonceerde hem op misschien wat al te luide toon. Hij was helemaal verbouwereerd en riep: „That's me!" De man was, geloof ik, van mening dat ik hem niet om- maar opriep". Sommigen van Van der Sluis' opdrachtgevers kennen vele mensen wel van gezicht, maar niet van naam. Voor hen is de Amsterdamse student een mooi ezelsbruggetje waarnaar het goed luisteren is.

Bij de naam van de man, die door de heer Van der Sluis als spreker wordt aangekondigd, behoren ook de initialen te worden genoemd.

Amerikanen meer naar Europa. In 1960 staat het totaal op 890.000, en militairen en de regeringsambtenaren.

De heer Koper is van mening dat het van Amerikanen aan Europa in de nog belangrijk zal toenemen. De ou is voor hen door de straalvliegtuigen lijker te bereiken. Ook de kleine man zal nu ten volle kunnen profiteren. Wanneer hij drie weken vakantie heeft, kan hij daarvan negentien dagen in Europa doorbrengen.

Het afgelopen jaar is op toeristengebied een kolossaal jaar geweest. Door de bijzondere gebeurtenissen (Oberammergau, de Olympische Spelen in Rome en het Eucharistisch Congres in München) stroomden de Amerikanen Europa binnen. „Voor Lissone Lindeman (in Amerika) is het een record geweest. Wij lagen 37% boven 1959 en was voor ons al een record."

Alhoewel er met zekerheid over 1961 te zeggen valt, durft de heer Koper we spellen dat de jaarlijkse toename zal blijven aanhouden. Waarbij men een normaal jaar zal kunnen spreken hij oordeelt het jaar nog te pril om een tieve uitspraak te kunnen doen. De 1 gen en de afgelopen feestdagen he Amerikanen nog geen reisplannen doen.

De Amerikaanse regering overweegt regelen om een verdere teruggang van voorraad te voorkomen. Daarbij is ook ken over een beperking van het reizen Europa en voor de „travel business" niet zo mooi zijn."

De heer Koper is 28 jaar bij de Maas Nederland in dienst geweest, waarvoor jaar in Nederlands-Indië. Van die tijd is hij er zeven vertegenwoordiger van maatschappij in Batavia geweest. Tot weg naar Europa was, brak de oorlog per slot kwam de heer Koper in Nederland. Daar werd hij vice-president Netherlands Shipping and Trade Co een organisatie die de belangen van de landse scheepvaart behartigde. Twee was hij lid van de Nederlandse delegatie de Verenigde Naties. Na de oorlog kwam naar Nederland met een sterk verlan uiteindelijk weer naar de Verenigde Staten te gaan. Dat gebeurde toen hij h verzoek kreeg president te worden van Lindeman in New York. De heer Koper in 1915 eindexamen Haarlemse Handelsschool.

W. P. J.

W. P. J.

In het midden van het schip staat de zender

(Advertentie)

UNDERBERG

Grog
1 glas heet water
1 schep suiker
1 schijf citroen
1 flesje Underberg

een natuurproduct bij uitstek